61e jaargang — N° 13. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag 14 Februari 1914.

Men schrijft in te Tongeren bij H. Collée, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per j
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centie
De abonnementen zijn vooraf t taalbaar.
Aankondigingen : 15 centiem r drukregel.
Reclamen, vonnissen en ande artikels, vooraan of binnen in h blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

De personen die tot heden hun abonnement aan den *Postrijder* nog niet betaald hebben, zijn verzocht ons het bedrag ervan te doen toekomen, zoo niet zal er aan door de brieldrager eene kwitantie aangeboden worden, met verhooging van 10 centiemen voor de kosten van inbeuring.

Opgeruimdheid

Daar waren we weer in den vollen winter, waarvan we de grilligheden te verduren hadden, en, ofschoon we hier nog niet te klagen hadden in vergelijking met andere landen, hebben we toch ons veel gekregen.

Velen onzer lezers duchten eenigszins het weinig vroolijke tijdstipvan het jaar. Zij ontzien die lange donkere uren, waar enst zij wel hun gewone bezigheden binnen verrichten. Te lande is er geen werk genoeg om den tijd even nuttig bood te doen ; en in de stad is men veel binder dan 's zomers vrij in handel en wandel, in werken en reizen.

Die tijd van 't jaar brengt voor sommigen mistroosting en verveling bij, en de blijmoedigheid, die ons natuurlijker wijze bezielt in de lente en in den zomer, maakt plaats voor treuriger gemoedsgesteltenis. Daartegen moeten wij werken en kunnen wij veel.

Immers, het leven, de gezondheid, de vrijdschap, zijn voor den mensch even kostelijk in den winter als bij zomertijd. En indien wij ons aan onze gewone uitspanningen niet meerkunnen overgeven, zullen de wandelingen moeilijk of onmogelijk worden, indien regen en sneeuw, mist en vorst, als een nevel rond ons gebed zweven, moeten wij ons best doen om de zaken op te nemen gelijk zij komen, ten einde van de nood eene deugd te maken, om bijvoorbeeld door het beoefenen eener liefhebberij : kunst, muziek of lezingen, den kostbaren tijd, dien wij verslijten, op de best mogelijke wijze te benuttigen.

***

Hoe onaangenaam het leven ook zij, het ons immer opgeruimd zijn van geest, vroolijk van hart en geest, en in werk en leerrijk verzet een middel zoeken tegen verveling en moedeloosheid.

Sinst de week zijn de alledaagsche beziheden daarvoor gewoonlijk toereikend ; maar hoeveel menschen vindt men Zondags niet die, bij gebrek aan lust tot studie of lezing, verlangend uitzien naar het einde van den dag !

En nochtans, hoe schoon kan 't leven niet zijn, wanneer men de gezondheid bezit, wanneer de zaken naar wensch gaan, wanneer geene ernstige bekommeringen ons komen verontrusten ! ... Neens, het is genoeg dat een onpasselijkheid ons overkomt, om ons bang te maken dat bestaan te verliezen, welker genaden wij niet geschat hebben, toen we er ten volle van genieten konden ! Gaat ons steeds opgeruimd zijn ; aan ons tegenspoed niet meer belang hechten dan hij verdient ; aan alles wat de natuur ons met kwistige hand verleent, dankbaar beantwoorden — en in de vredenheid en vroolijkheid onze dagen leiden.

***

Een mensch, met opgeruimd karakter, voorgaans een gelukkig mensch, juist omdat hij begrijpt dat het leed, hetwelk zeren hem berokkenen, hem zooveel aar kan deren als hij zelf wel wil ; omdat zijn hart hooger staat dan afgunst en de nijd van jaloersche kleine menschen ; omdat hij kan waardeeren wat schoonheid en liefde, wat grootheid en pracht in de schepping zoo breed liggen ten toongesteld ; omdat hij zijne tevredenheid, zijn geluk hooger en kostelijker weet te schatten dan anderen, die de weerde van het leven niet kennen.

Opgeruimdheid is, ja, een natuurlijke begaafdheid, die door veel oorzaken beïnvloed wordt, maar die toch door het meerendeel der menschen kan opgedaan worden. En daartoe moet men zoo geerne buitengewone middelen in 't werk stellen.

Opgeruimdheid bestaat immers niet in overdrevene, luidruchtige vreugde of afmattende braspartijen, maar in eene blijblijvende gemoedsbeweging, die ons steeds den besten kant van alle zaken doet in acht nemen, en de slechte zijde niet zwarter toont dan ze wezenlijk is.

Zij bestaat in gereedheid ten opzicht van alle menschen, veel rekening te houden van hunne gaven en weinig van hunne gebreken voor zooveel wij persoonlijk door deze niet kunnen lijden. Opgeruimdheid leert ons niemand zonder redens vijandig zijn, onze gelijken gezellig en gemoedelijk behandelen, en in alles steeds het goede doel prijzen, zelfs wanneer men ziet missen. Opgeruimdheid is geen soulligheid, noch nuchterigheid, maar geeft ons een juist en klaar gedacht van den toestand waarin wij ons bevinden, belet haastigheid of geweld en doet ons alle leed en tegenspoed met geduld verdragen.

Opgeruimdheid is eene gelukkige ingeborendheid en brengt machtig veel bij tot de schoonheid van het leven !

Het Meisje met den Vlinder

Van zoutgeur zat en zomerlucht
en zonnedronken, vrij op vlucht
een vlinder was aan 't varen
aan 't wieken, verschmet meel bestrooid,
met morgendauw en kleur getooid,
aan 't bloemenzoetheid garen.

Een meisje zag hem en zoodra
schoot op en vloog den vlinder na :
en, van de bloem gegrepen
aanschouwde ze, och zoo blij van zin
heur eigen schoonen vlinder, in
heur vingers vastgenepen.

De zonne blonk de lucht hing blauw,
de bloempjes loechen, nat van dauw,
maar ach, 't was iets te minder :
dat voelde 't meisje en 't wilde een traan
al blinkend in heur oogjes staan :
't en vloog daar meer geen vlinder !

Ze schonk hem gauw zijn vrijheid weer.
Doch hij... viel op heur voetjes neer
zijn arme wiekjes stonden
gesteven van hun meel beroofd,
van al hun blijder glans gedoofd,
door 's meisjes hand geschonden.

Ei lieve, gij die weet gewis
Wie 't meisje en wie de vlinder is,
laat vrij de vlinders zweven,
Want steekt ge er ooit uw handen aan
hun schoonheid en hun kracht zoo zaam
zal aan uw vingers kleven.

SOCIUS

Kieskronijk

De kieswet zegt, in artikel 153, dat de kiezingen voor de Kamer en Senaat moeten plaats hebben den vierden Zondag van Mei.

Dat is dus dees jaar den 24 dier maand.

Geen cartel meer !

In heel de provincie Luik zal in geen enkel arrondissement nog cartel worden gesloten.

In Henegouw weet men nog niet wat er te Charleroi zal gebeuren.

In Oost-Vlaanderen geen cartel dan te St-Nicolaas.

Te Tongeren en te Hasselt, in Limburg, zullen alleen liberale candidaten tegen de katholieken optreden.

Zoo meldt de *Journal de Liége*.

BUITENLAND

Nederland.

EEN MOEDIGE VROUW. — In eene afgelegene hoeve, dicht bij Venlo, bij Maastricht, werd de landbouwster die ziekelijk was, door eene ziekendienster opgepast.

Dinsdag avond toen deze laatste haar werk geëindigd had en naar hare woning wilde terugkeeren, verzocht zij den boer haar te vergezellen, daar zij schrik had alleen door het bosch te gaan.

De landbouwer aarzelde, daar hij zijne ziekelijke vrouw niet wilde alleen laten, doch ten slotte gaf hij toe aan de bede der ziekendienster.

Nauwelijks was de landbouwer verdwenen of een gemaskerde bandiet, gewapend met een geweer stormde de kamer der ziekelijke vrouw binnen, en vroeg haar waar het geld geborgen zat.

Zij antwoordde geen geld in huis te hebben, doch den bandiet die zeer goed ingelicht scheen zegde : « Gij hebt 170 florijnen in huis, voortkomende van den verkoop van eene koe ». De landbouwster wees hem de plaats aan waar het geld lag.

De bandiet stelde zijn geweer tegen den muur en opende de kas. De zieke sprong alsdan uit haar bed, nam het geweer en schoot den bandiet dood. Bij nader onderzoek stelde men vast, dat de bandiet de echtgenoot was der ziekendienster.

Duitschland.

— VREESELIJKE BOTSING IN DE LUCHT. — *1 doode. — 2 erg gekwetsten.* — Van het goed weer profiteerend waren vele vliegers dinsdag morgend uitgevlogen. Op sommige oogenblikken zag men er wel een dozijn boven het plein van Johannisthal.

Onder de leerlingen die 't luchtruim doorklieden, bevond zich de 22 jarige Wegener, die zich sinds December op de vliegerij toelegt.

Na eene welgelukte vlucht daalde hij nabij de hangars, doch op dit oogenblik steeg de tweedekker op van Sedlmayer, vergezeld van luitenant Leonardi, als passagier.

De toeschouwers zagen dat eene botsing onvermijdelijk was en zij had dan ook plaats op zoowat 25 meters van den grond.

Men hoorde eene vreeselijk gekraak daarhoven en zag dan de twee verbrijzelde vliegtuigen met bliksemsnelheid naar beneden storten.

Men snelde van alle kanten ter hulp en haalde eerste de jonge Wegener van onder de puinen uit. Deze had reeds opgehouden te leven, aan de gevolgen eener schedelbreuk.

Wat verder lagen Sedlmayer en Leonardi, beiden buiten kennis. Per ambulancie bracht men ze naar 't gasthuis van Britz, waar ze tot bezinning terugkwamen.

Luitenant Leonardi heeft eene hersenschudding en gebroken neus ; Sedlmayer talrijke bilbreu en. Hun toestand is niet hopeloos.

Men onderzoekt thans wie schuld heeft aan dit ongeluk. Men denkt dat de zon Sedlmayer belet heeft te zien dat Wegener neerkwam.

Deze botsing is de vierde die te Johannisthal voordoet.

Oostenrijk.

TE VEEL GELUK. — Een armen man in Lauten in Bohemen, Frans Riemen geheeten, die vijftien kinderen had en met zijn gezin in de grootste nooddruft leefde, trok 90.000 kroonen uit de loterij. Riemer leek niet erg opgetogen over dit ongewone buitenkansje. Hij ging het geld te Weipert van de bank halen en toen hij er mee thuis was gekomen, sloot hij zich in zijn kamertje op. Zijn huisgenooten gingen na verloop van eenigen tijd eens kijken, wat de zoo plotseling rijk geworden man eigenlijk uitvoerde en zij zagen hoe Reiner het eene brankbriefje van duizend kronen na het andere verbrandde in een kaars. Hij was plotseling krankzinnig geworden en had reeds zeven-enveertig brankbriefjes verbrand. Slechts met de grootste moeite kon men zich van den sukkelaar meester maken.

Rusland

STOUTMOEDIGE DIEFSTAL. — De groot-hertogin Serge, wed. van den gewezen gouverneur van Moskow, door een dynamietbom gedood, is op haar kasteel van Iglinskoe bij Moskow, het slachtoffer geworden van een stoutmoedigen diefstal. In de bibliotheek, gelegen in den hoek van het park hebben de dieven al de gouden versiersels der kostelijke boeken gestolen. Ook brieven van den hertog zijn verdwenen.

Frankrijk

SCHRIKKELIJK FAMILIEDRAMA. — Edouard Bourgeat, 54 jaar, wonende Désobrystraat, te St-Denis bij Parijs, kwam Dinsdag avond dronken thuis.

Bij hem woonde ook zijnen schoonzoon Lucien Laffeussia, 31 jaar, fabriekwerker.

Dikwijls had twist plaats tusschen den mekanicien en zijnen schoonzoon ; het was de dochter van Bourgeat die altijd tusschen kwam, om de twisters te bedaren.

Dinsdag avond terwijl vrouw Laffeussia haar kind slapen deed, kwam haar vader plotselings de kamer binnengestormd, nam zijne dochter vast en sloeg haar ten gronde

Lucien Laffeussia sprong zijne vrouw te hulp nam hem bij de schouders en stootte hem de deur uit. Ongelukkiglijk viel hij met het hoofd door een venster en werd bijna de keel afgesneden.

Alsdan nam den schoonzoon nogmaals den dronkaard vast en stampte hem de borstkas in.

Bourgeat stierf bij zijne overbrenging naar het gasthuis.

— VREESELIJKE DOOD. — Een jong autochauffeur, Marius Clair, 28 jaar oud, in dienst van M. Perol, ondernemer, avenue Félix Faure, te Lyon, is op vreeselijke manier omgekomen.

De chauffeur deed eene reparatie aan zijn rijtuig, in de garage van zijnen baas. Hiertoe was hij in eenen put gekropen onder de auto. Ongelukkigerwijze sloeg de benzine in brand, op welke manier is niet bekend en vloeide op den ongelukkigen jongeling, die niet kon vluchten en aldus levend verbrandde.

Toegesnelde buren konden hem niet helpen, daar de brandende automobiel hen niet toelieten den put te naderen. Toen men eindelijk den brand meester was, die ook de garage had aangetast, vond men het lichaam van den chauffeur geheel verkoold.

Amerika.

— EEN RIJKE ERFENIS. — Toen de Amerikanen streden voor hunne onafhankelijkheid, kreeg de Poolsche generaal Pulask, die naast Lafayette streed, tot belooning zijner diensten de concessie voor hem en zijne afstammelingen van eene groote uitgestrektheid gronden, aan den oever van het meer Michigan, maar hij stierf alvorens zijn domein te hebben bezocht.

Een zijner afstammelingen, M. Caska Burdinski, heeft thans de papieren teruggevonden, die zijne titels van eigendom uitmaken. Hij nam alles bijeen wat hij bezat en trok naar Amerika. Hij begaf zich naar de oevers van de Michigan en bemerkte daar met verbazing dat men op zijne gronden eene heele stad had gebouwd, Chicago namelijk, noch min noch meer.

M. Caska Burdinski, voegen de Amerikaansche bladen er bij die deze geschiedenis vertellen, zou al de huizen van de stad kunnen doen afbreken en zijnen grond terugnemen ; hij heeft zich echter beperkt tot het inspannen van een proces, waarbij hij een milliard schadevergoeding eischt.

Maar men biede hem geen dollar minder, want voor minder doet hij het niet.

— DE HITTE. — Te Pittsburg heerscht eene buitengewone hitte. De luchtgesteltenis is onverdraaglijk ; de thermometer teekent 40 centigraden. Een ouderling van 79 jaar is doodgevallen ; de werklieden der fabriek moesten het werk staken. Velen waren door de groote hitte op het werk ziek gevallen.

— EEN MOEDIGE KAPITEIN. — De kustvaarder «James» deed gisteren den overtocht der golf van Mexico, toen de bemanning plots bemerkte, dat er brand in 't ruim ontstaan was.

De twintig koppen der bemanning trachtten vruchteloos het vuur te bestrijden. Men zag aldra in dat gansch het schip de prooi der vlammen worden ging.

De kapitein, een 65 jaar oude zeeman, richtte daarop den steven naar de kust van Louisiana, met het doel te stranden

Aan den achtersteven werd het voor de manschappen onhoudbaar ; de kapitein gebood hun daarop naar den voorsteven te gaan. Hij zelf bleef op zijn post, ongevoelig aan de vlammen die rond hem opsloegen. Toen het strand in het zicht kwam, legde de kapitein, vreezend te bezwijken vooraleer zijne manschappen geredd waren, het stuur stevig vast, doch, bij verliet zijn post niet.

Toen de stoomer op het strand vastliep, was de heldhaftige kapitein reeds aan zijne afgrijslijke brandwonden bezweken.

De twintig koppen bemanning konden zich redden.

BINNENLAND.

— ARME OUDE SUKKELAARS ! — In een sierlijk appartement der rue Traversière te Saint-Joost-ten-Noode, woonde een 85 jarige Engelschman met zijne even bejaarde vrouw, eene Duitsche, rustig en stil, zoodanig dat men zelfs niet verwonderd was, hun in een drietal dagen niet gezien te hebben.

Eindelijk werd de huisbaas ongerust en hij deed de policie de gesloten deur der beide onderlingen openen.

De vrouw zat, zacht weeënd, bij het bed waarop haar man dood lag. Bij het binnentreden der bezoekers keek zij zelfs niet op en toen zij haar aanraakten en het hoofd eenigzins opdichtten staarde zij hen wezenloos aan. Haar mond beefde.

Maar toen men haar van het bed wilde verwijderen schoot zij in hevige woede. Zij verweerde zich, sloeg de agenten en huilde zoodat men het op straat hooren kon. Men moest de arme zinneloze met geweld overmeesteren en naar het gasthuis brengen.

De man was reeds vijf of zes dagen dood.

— ONGEWENSCHTE WANDELAAR. — Dinsdagmorgen, rond 11 uur, werd het beneïdigedeelte der voorstad Elsene in roering gebracht.

Terwijl men in den cirk Hagenbeck oefeningen deed met wilde dieren, gelukte het aan een Bengaalschen tiger onopgemerkt in eene andere kooi te drugen en vandaar in het vrije te geraken.

Zeer plechtstatig kwam de tiger de Sint-Kruisplaats opgewandeld, waar het juist markt was en waar zijne verschijning dan ook een wel te begrijpen paniek onder het volk verwekte. Al wat beenen had zette het op loopen en verschool zich in de huizen en in het policiekantoor.

Intusschen had men de verdwijning van het roodlier in de Hagenbeck gemerkt en twee temmers kwamen den koning der woestijn opzoeken, vergezeld door policiegenoten, den revolver in de vuist.

Het dier, evenwel kam een loopje naar de Brouwerijstraat en drong vandaar in de Lijkstraat, waar het in n. 38 binnenstapte het sigarenmagazijn der wed. Van Dam.

De brave dame, denzondaerlingen klantziende binnen treden, liet een vervaarlijken schreeuw en vluchtte in eene achterkamer.

De twee temmers en de agenten waren intusschen aangekomen en gelukten erin het dier, dat niets van al die herrie begreep, in eene kooi te lokken en weg te brengen.

— HET « OFFICIEEL TREINBOEK ». — De reisgids bestaat eigenlijk van 1838. De eerste officieele gids verscheen dat jaar, onder den titel « Spoorweg. Zomerdienst 1838 ». Het was een zeer net boekje. De druk, op fijn papier was zeer verzorgd. Het boekje bevatte 8 bladen en eene kaart. Dat was overigens zeer voldoende, want er bestonden slechts 4 lijnen : Mechelen-Brussel ; Mechelen-Antwerpen ; Mechelen-Ans; Mechelen-Gent. De totale lengte der spoorlijnen was 188 kilometers. Op de kaart waren ook de ontworpen lijnen aangeduid.

Benevens de uren van vertrek en aankomst der treinen, vermeldde de « Officieele Gids » ook den afstand tusschen de verschillige stations en de tijdruimte noodig om denzelven te doorloopen ; men vond er ook de prijzen der plaatsen.

Verder nog aanduidingen betrekkelijk den brievenpost inlichtingen nopens de aansluitingen aan de eindpunten der spoorlijnen met de paarden-diligencies, reglement op het vervoer van reizigers en goederen, enz.

De reis van Brussel naar Antwerpen duurde 1 uur 30 m. Te Mechelen bleef men 15 minuten stil. De eukele reis kostte in berline fr. 3,50 ; in diligencie 3 fr. ; in open bankwagen 2 fr. en in waggon fr. 1,20

Er waren dus vier klassen. Volgens tabel VII (reglement op het vervoer der reizigers) duidden de treinwachters aan de reizigers hunne plaatsen aan voor de berlinen en de diligencie mochten de plaatsen 24 uren op voorhand besproken worden.

Het vervoer der reisgoederen was kosteloos tot 20 kilogrammen per reiziger.

Het vervoer van eenen colli van 100 kilogr. van Brussel naar Ans kostte 4,20 fr.

Huis P. Thomas-Brouha, Luik,
Kathedraalplaats 10 — Telefoon 1880.
Huis van vertrouwen gesticht in 1870.
Witgoed. — Linnen. — Cretonnen, — Baptist. — Linon. — Alle artikels voor kleer en huishijnwaad. — Flanel. — Oud linnen — Tul. Brodeer- en Kantwerk. — Sierlijk en sterk lijnwaad gemaakt en op maat.
Men spreekt vlaamsch. — Matige prijzen.

— GROOTE LEGEROEFENINGEN. — Dezen zomer zullen er belangrijke legeroefeningen plaats hebben. De datum is nog niet vastgesteld. Het is zooveel als zeker dat drie legeraldeelingen er zullen aan meedoen : deze die niet gekazerneerd zijn in versterkte plaatsen. Daar de hoofdkwartieren te Brussel, Bergen en Gent zullen zijn, is het heel waarschijnlijk dat de groote legeroefeningen van 1913, zullen geschieden in Vlaanderen.

∴ PUMMELS was op een avondfeest tegenwoordig.

Het werd stilaan laat toen op zeker oogenblik twee artisten een duo kwamen zingen.

Zijn gebuur vroeg aan Pummels waarom zij nu getweeen zongen.

— Wel dat om rapper gedaan te hebben, antwoordde Pummels.

∴ VOIT DAGEN DAARNA was het meeting.

Eerst kwam de socialist.

Dien heeft gelijk, vond Pummels,

Dan kwam de liberaal.

Dien heeft weeral gelijk, zei Pummels.

Dan kwam de katholiek.

Dien heeft nog gelijk, herhaalde Pummels tot zijn gebuur.

Maar vriend, zei deze, zij zeggen alle drie het tegenovergestelde, hoe kunnen zij dan alle drie gelijk hebben ?

Gij hebt ook gelijk, zei Pummels.

— Huis P. Thomas-Brouha, Luik.
10, Kathedraalstraat, 10 (telefoon 1880). —
Geprent katoen. — Zephirs. — Coutil. — Tafellakens. — Gordijnen. — Zakdoeken. — Handdoeken. — Matrasdoek. — Teekendoeken voor storen. — Dekens. — Cotonnet. — Satinet. — Beddelakens. — Voedering in alle slag. — Specialiteit voor kinder- en bruidskorven.
Men spreekt vlaamsch. — Matige prijzen.

GELWERK VAN DEN *POSTRIJDER* (*)

OEDER TROTS

DOOR

Paul de GAIRROS

8e VERVOLG.

II.

Tien jaren zijn reeds heengevlogen sedert ongelukkigen Fransch-Duitschen oorlog. Tien jaar dus scheiden het eerste deel ret bovenstaand verhaal. Gedurende dien hadden geene buitengewone voorvallen plaats. Het leven was stil en eentoonig vorgegaan.

Ida Sadoska, nog altijd krankzinnig en opgesloten in het gesticht « La Charité », had, dien onvergetelijken avond op Malicorne bij veel ontroering had gesticht, niet meer haar doen spreken.

Monsieur du Chesnay, zonder wrevel, had, ondanks, voortdurend op haar gewaakt met de meest loffelijke bezorgdheid.

Zij had naar Parijs getrokken om zijne zoon in de rechten voort te zetten. Alleen gedurende de verlofdagen kwam hij naar huis terug.

De kleine Jeanne, in plaats van bij Octave te blijven keeren, nadat het onweder voorbij was, leef echter bij Mevrouw Maupas, onder de beleefdig toezicht ; zij groeide op tot eene weelderige vrouw.

Mijnheer du Chesnay, alleen op het oude Kasteel gebleven, had meerdere onaangename oogenblikken beleefd, ondanks de bedrijvigheid die hij aan den dag legde bij het bestuur van zijne landerijen.

De eenzaamheid was verschrikkelijk. Maar was zijn heele leven geene voortdurende opoffering geweest ? De voorbeeldige man leefde, het heele jaar door, in ongeduldige afwachting op die verlofdagen, die voor eenigen tijd zijne familie weer herstelden. Naarmate nu de twee kinderen grooter en grooter werden, troostte hem een ander vooruitzicht.

Langzamerhand versterkte zich zijn hoop en nam hij reeds zijne wenschen voor de werkelijkheid : hij zag reeds in zijn geest Jeanne en Gerald door een stevigen band aan elkander gehecht, gelukkig en tevreden.

In de laatste dagen van Juli 1885 kwam Mevrouw Maupas en Jeanne, zooals naar gewoonte, zich op La Jarrie vestigen.

Het was een landhuis dichtbij Malicorne gelegen, dat Mevrouw Maupas, eene geborene du Chesnay, van haar vader, de grootvader van Octave, geerfd had.

De landen der beide familiën lagen neveneen en liepen op sommige plaatsen door elkander, daar zij vroeger onder een zelfde bestuur stonden.

Zoodra de dames aangekomen waren, verscheen er als een licht op Malicorne. De kasteelheer zelf werd vreugdig gestemd. Dit jaar echter werd de algemeene vroolijkheid nog verhoogd door eene buitengewone omstandigheid.

De vereeniging van al de familieleden, zoo aangenaam op zich zelf, zou eene gelukkige gebeurtenis vieren, waarna allen reeds zoozeer hadden getracht.

Gérard had zijne studiën geëindigd en zijn graad van dokter in de rechtsgeleerdheid verworven. Hij trachtte nu eene plaats in de samenleving te bekomen, want hij wilde niet dat de vrucht van zooveel zwoegen verloren zou gaan in de ledigheid van een leven zonder doel, op den buiten.

Hij had een post in de magistratuur aangevraagd en de minister van justicie, door aanbeveling van een machtig vriend, kwam hem substituut van den procureur der republiek te Cosne te benoemen.

Mijnheer du Chesnay was uiterst tevreden over die benooming, niet omdat zijn zoon voortaan een onbekommerd leven zou kunnen leiden, want zijn vermogen was groot genoeg, maar om de bezigheid, die hij thans zou hebben. En zoo ook was Gerald, voor eenigen tijd ten minste, hier in den omtrek gevestigd.

Zijn arme vader zou nu niet meer genood zaakt zijn, zooals vroeger, zijn zoon van verre te ontmoeten en hem gedurende vele maanden te moeten missen.

Te meer, bij deze gelegenheid hadden Mevr. Maupas en Jeanne besloten den winter op La Jarrie door te brengen, zoodat de geheele familie voltallig zou blijven. Gerald had zelfs het onverwachte nieuws uit Parijs medegebracht. Men sprak over niets anders meer in beide huizen ; de beide jonge menschen bouwen tallooze toekomstplannen, waarover dan de ernstige lieden genoegelijk glimlachten.

Men bepaalde zich niet meer bij elken avond, dan bij den eenen, dan bij den anderen te dineeren, het was een gedurig over-en weergeloop van het eene landgoed naar het andere. En wanneer Mevrouw Maupas door hare bezigheid teruggehouden werd, legde Jeanne alleen den korten afstand af, die de beide huizen scheidde, om op Malicorne wat te keuvelen.

Zoo kwam zij er eens — op een heideren October-namiddag, — toen M. du Chesnay juist uitgegaan was, om zijne zaken te beredeeren. Gerald was alleen in het salon. Hij las in een dagblad, toen zij binnentrad.

Hij stond dadelijk op, kwam haar tegemoet en omhelsde het meisje heel hartelijk, zooals hij dat gewoonlijk deed. Doch hij scheen bekommerd te zijn en haar bezoek stoorde hem misschien in zijne diepe overweging. Het scheen haar ten minste. Nochtans plooiden zich zijne lippen tot eenen lieflijken innemenden glimlach, wanneer hij de ontstelde houding van het jonge meisje ontwaarde. Zij was heel bleek. Angstig vroeg hij :

— Wat scheelt er u, Jeanne ? Gij zijt zoo ontsteld... Oh ! spreek dadelijk, gij jaagt mij vrees aan.

— Ik ben verschrokken, sprak zij met bevende stem. Verbeeld u...

Doch de woorden stokten in hare keel. Hij hoorde het kloppen van haar hart in haar boezem ; hare beenen wankelden en plotseling liet zij zich in een leunstoel vallen.

Hoe schoon was ze nu. Hare bleeke wangen, een weinig rood gekleurd aan de jukbeenderen, haar dik zwart haar, dat in dikke trossen over hare schouders viel, haar lichte strooien hoed versierd met veldbloemen, hare groote en bruine oogen, nog verdwaasd door het verre en verschrikkelijk visioen, boeiden Gerard zoo zeer, dat hij haar eenige oogenblikken stilzwijgend aanstaarde en vergat haar te ondervragen.

Eindelijk kwam Jeanne weer tot zich zelven.

— Welnu, hernam zij, verbeeld u dat ik van La Jarrie kwam en zooals gewoonlijk langs het smale padje voorbij la Renauderie ging. Plotseling bevond ik mij tegenover eenen grooten zwaren man die mij den weg versperde. Ik was zoo verschrikt dat ik meende in bezwijming te vallen.

» Toen trad hij voorwaarts en onder voorwendsel mij te ondersteunen, sloeg hij zijn arm om mijn lenden, lachte en babbelde aardigheiden, die ik trouwens niet verstond, ik keerde mij om en zag dat hij mij met zekere valsche bemminelijkheid bekeek. Ik deed eene uiterste poging om los te komen, gelukte erin en nu loop ik nog altijd...

Zij bijgde nog toen zij het vooral verteld had. Gerald zette zich naast het jonge meisje en vatte hare hand.

— Arme Jeanne, mompelde hij, gij ziet er heelemaal bleek van. Hoe moet gij verschrokken hebben ? Maar het is toch een weinig uwe eigene schuld... Indien ge zoo onvoorzichtig niet geweest waart alleen uit te gaan.

— Hoe kan men zulke dingen voorzien, hernam zij. Ik ben dat al zoolang gewoon, alleen uit te gaan !... Dat is de eerste maal dat mij zulks overkomt. O ! die leelijke man ! die leelijke man !

Zij sloot hare oogen, alsof zij dat beeld wilde verwijderen.

— Weet gij wie het is ? vroeg Gerald.

— Het is misschien de landloper die op La Renauderie woont, want ik heb hem dicht bij het huisje ontmoet.

— Ah ! ja, Alexander Gimel, vervolgde de jonge man, terwijl een blik van woede uit zijne oogen straalde.

— Ja, zoo is het, Alexander Gimel, die het heele jaar door het wild najaagt in de bosschen tot zelfs in het park van Malicorne. Hij is reeds honderd maal door de wachters aangehouden geworden, doch daar papa hem altijd genade schenkt, maakt hij er misbruik van.

Gerald kon zijn ongeduld moeilijk bedwingen. Toen overviel hem plotselings een gevoel van moedeloosheid, want zijne oogen staarden dof voor zich uit.

— Maar wat hebt « gij » dan ? vroeg eenskraal Jeanne.

De jonge man richtte verwonderd het hoofd op en alsof hij sprak tegen iemand die achter de schermen is, mompelde hij :

— Papa !... papa !... Ja, dat woord in haar mond maakt mij verlegen. Die toestand kan niet langer meer duren. Beter is het dat maar dadelijk op te klaren.

En zich tot het jonge meisje richtend, vervolgde hij :

— Jeanne !

— Mijn vriend ?

— Ik moet u over eene ernstige zaak onderhouden. Ik had wel een ander oogenblik kunnen kiezen, nu gij nog saddert voor de gemeenheden van dien reker.

— Neen, neen, spreek ; ik ben heelemaal hersteld.

— Zytge gereed mij te aanhooren : zijt ge voorbereid op een... op zaken... waaraan gij u het minst zult verwachten ?

— Ik weet niet... maar gij jaagt mij vrees aan... wat is er dan toch... maar spreek... is er papa misschien iets overkomen ?...

— Papa ! Altijd papa... Arme kleine ! Maar komaan, laat ons moedig zijn ! Jeanne van het oogenblik dat ik u gekend hebt, heb ik u lief gehad... en die liefde is door de jaren dieper geworden... zoodanig dat ik haar nooit in woorden zou kunnen omzetten... En, vermits gij mijne zuster niet zijt, wilt gij dan mijne vrouw worden ?

— Wat zegt gij, Gerald ! Gij zijt gek, gij zijt...

Hare tranen beletten haar verder te gaan. Doch zij vermande zich plotseling en bezag den jongen man met zulken pijnlijken en verwonderden blik aan, dat hij op zijne knieën viel en bad :

— Verschooning, Jeanne, verschooning... Ik heb u leed gedaan, ik heb u verdriet veroorzaakt ... maar het moest... ik kon niet langer...

— Leed ! Neen, gij hebt mij geen verdriet aangedaan, zuchtte zij... Vermits gij mij toch bemint, wat geeft het dan...

— Hoe goed zijt gij...

Zij hield hem tegen door eene beweging van hare hand. Plotseling bracht zij al hare herinneringen bijeen ; het waren lauwe herinneringen, van zinspelingen toevallig opgenomen bij vrijwillige onbeschiedenheden aan Mijnheer du Chesnay en tante Natie ontsnapt gedurende hunne samenspraken.

En al die kleine bijzonderheden waarop zij vroeger geen acht gaf, kwamen haar thans voor als onweerlegbare bewijzen. Jeanne stond op en vroeg op waardigen toon :

— In dit geval wil ik alles weten... Vertel mij alles, ik bid u !

— Waartoe zou het dienen ? En daarbij, wat weet ik ?

— Neen, neen, gij bedriegt mij. Ik heb het recht algeheele opgeldering te eischen en het is uwe plicht ze mij te geven.

Gerald aarzelde. In zijne overgroote kieschheid twijfelde hij, of hij die ongeduldige nieuwsgierigheid reeds mocht bevredigen. Eindelijk nam hij het besluit. Hij zou haar alles mededeelen.

— Ik zelf, ving hij aan, heb de waarheid slechts heel laat gekend en tot hiertoe, ondanks zekere vermoedens, geloofde ik...

— Is het aan uw vader, onderbrak zij, die u op de hoogte heeft gebracht ?

Hij zag haar verwytend aan en zij sloeg hare oogen beschaamd neder.

— Ja, het is « mijn » vader, vervolgde de jonge man. Van hem wist ik dat toen gij op Malicorne kwaamt, uw vader, een van zijn vrienden, u aan hem had toevertrouwd. Ah ! hoe herinner ik mij nog uwe komst, ik was toen zeil jaren. Van het eerste oogenblik heb ik u uit gansch mijn hart lief gehad. Uw vader, die dezen oorlog meedeed, had u aan de zorgen van mijn vader overgelaten, denkend u welhaast te komen terug halen...

— En hij is nooit weergekeerd ? vroeg het meisje op bedroefden toon.

— Helaas ! Maanden, jaren gingen voorbij !

— Waar was mijn moeder ? onderbrak Jeanne.

Verlegen mompelde Gerald :

— Uwe moeder leefde ver van haar echtgenoot ; sedert lang had hij van haar niet meer hooren spreken.

— Zij leefde en heeft nooit willen weten waar ik was ? Oh !!!

(Wordt voortgezet).

druk verboden voor de gazetten die geene toekomst gesloten hebben met de *Société des Lettres* van Parijs.